

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ—ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.

Πᾶνε καὶ τὰ Καλάβρυτα μαζί με τὸν Ζαΐμη!
μά φταίει μόνος του γι' αὐτό, κι' ὄχι κανένας ἄλλος...
Εἶναι μικρός, μικρούτσικος, διακλεῖ ἢ φήμη,
καὶ πρέπει κάθε βουλευτῆς νὰ ἦναι καὶ μεγάλος.
Καλὰ καλὰ ἡ τρίχα του δὲν ἴδρωσε ἀκόμα,
καὶ στᾶζει γάλα μητρικὸ τὸ παιδικὸ του στόμα.

Ἄπο παιδὶ ἐντροπαλὸ καὶ μυριοχαδεμμένο
μεγάλα λόγια εἰμπορεῖ τὸ ἔθνος νὰ προσμένῃ;
χωρὶς τὰ τριάντα τὸ μυαλὸ δὲν φαίνεται πηγμένο,
χωρὶς τὰ τριάντα ἴστῃ βουλή κανένας δὲν πηγαίνει.
Τὸ βῆμα θέλει Νέστορας καὶ γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
φαλάκρα, βρόντο ἴστῃ φωνή, μουστάκια Στεφανίδη.

Χωρὶς αὐτὰ μέσ' ἴστῃ βουλή ἐντύπωσι δὲν κάνεις,
χωρὶς αὐτὰ παληόπαιδο σὲ λένε καὶ σὲ σπρώχνουν,
χωρὶς αὐτὰ τὰ λόγια σου καὶ τῆ φωνή σου χάνεις,
καὶ τέλος με εὐγένεια κι' ἀπ' τῆ βουλή σὲ διώχνουν.
Ἐ! τί νὰ γίνῃ, κύριοι, ὁ νόμος τὸ προσταίνει,
κι' ἂν δὲν βαρύνεται ὁ μικρὸς Ζαΐμης ἄς φωνάζῃ.

Ἡ Καλαμπάκα ἔρχεται με τὸν Σιβιτανίδη,
ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, στηλώσετε τ' αὐτιά σας...
ἢ γλῶσσά του τροχίστηκε καὶ κόβει σὰν λεπίδι,
κι' ἴσως κινήσῃ με αὐτῆ τὴν ἀσπλαγγχνη καρδιά σας.
Ἄκουστε τον τί ὠμορφα καὶ τεχνικὰ τὰ λέει!
δὲν φαίνεται εἰς ὅλους σας τῆ μοῖρά του πῶς κλαίει;

—Στὴν Καλαμπάκα, κύριοι, γεννήθη ἡ μαμμᾶ μου,
ἴστῃν Καλαμπάκα ἴπλήθυσε τὸ πατρικὸ μου σπῆτι,
ἐκεῖ ἐπρωταγάπησε ἡ ἀπαλή καρδιά μου
τὸ ἔθνος, τὸν Τηλέγραφο, τὸ Τούρκικο μετζῆτι.
Ἐκεῖ γεννήθη ἡ μαμμᾶ, σας τὸ φωνάζω πάλι,
καὶ γιὰ τῆ γέννησι αὐτῆ κανεὶς μὴν ἀμφιβάλλῃ.

Μὰ ἴκει ποῦ ἔλεγε αὐτὰ, φωνάζει ὁ Λεβίδης:
«ἀπόδειξέ μας, κύριε, τῆ γέννα τῆς μαμμᾶς σου...»
Σ' αὐτὰ τὰ λόγια κόπηκε καὶ ὁ Σιβιτανίδης,
καὶ σὰν νὰ ἐψιθύρισε σιγὰ σιγὰ «Βουδάσου.»
—Πῶς ἐγεννήθη ἡ μαμμᾶ ἴστῃν Καλαμπάκα ζέρω,
ἀλλὰ καμμιά ἀπόδειξι δὲν εἰμπορῶ νὰ φέρω.

ΔΙΚΗ ΣΙΟΥΜΑΝ

Ήτο δυνατόν περί τῆς δίκης αὐτῆς οὐδεὶς νὰ γίνῃ λόγος, ἐὰν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀφ' ἐνός δὲν ἦσαν δημοσιογράφοι, ἄνθρωποι δηλαδὴ γνωρίζων νὰ κάμνῃ θόρυβον καὶ δυνάμενος νὰ τὸν κάμνῃ δωρεάν, καὶ ἀφ' ἑτέρου φοιτητικῆ, ἣτοι ἅπανα ἡ νεολαία, καὶ ἂν μὴ ἀφορμὴν εἰς τὴν δίκην τοῦ παρεῖχε διατριβὴ ἀφορῶσα ὄλους μας.

Διὰ τοὺς τρεῖς τούτους λόγους ἡ αἴθουσα τοῦ Πλημμελειοδικείου ἦτο ἀπὸ πρῶτος μεστὴ νεολαίας κυρίως τοῦ Πανεπιστημίου, διότι ἐδικάζετο αὐτὴ ἐπ' ὀνόματι τῶν τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῆς, Πυρρῆς, Ἀγγελουπόλου, Ίωαννίδου, Πάτση καὶ Γάτση, τοῦ τελευταίου ἐνωμοτάρχου ἀπὸ φοιτητοῦ.

Γνωρίζετε τὸ ιστορικὸν τῆς δίκης. Ὁ κ. Σιοῦμαν εἶναι ἀνταποκριτὴς ἑφημερίδος τοῦ Βερολίνου, ἣτις κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἔγκριτος. Αἱ ἀνταποκρίσεις του, ἐκεῖναι τουλάχιστον, ὡς ἐλαμβάνομεν γινώσκον ἐκ τῶν ἐντύθη καμικῶν ἑφημερίδων, εἶχον καθαρῶς κυβερνητικὴν χροιάν. Διεκρίθησαν κυρίως ἐπὶ ἀσχημικῶν κατὰ τὰ Βελενδζικὰ, τὰ ὅποια παντοιοτρόπως ἐκαλύπτοντο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐκεῖναις. Καὶ ἴσως αὐτὰς θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ κ. Παππαμιχαλόπουλος, ὅτε προκαλῶν Διεύθυνμα πολιτογραφῆσεως τοῦ κυρίου τούτου, ἔφερον ὡς λόγον δικαιολογητικὸν ὅτι προσέφερον ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κράτος ἐν κρίσειμῳ δι' αὐτὸ περιστάσεις, καθ' ἃ ἐδέησε νὰ νημενεύσῃ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς προχθές. Αἱ κρίσεις περιστάσεις θὰ ἦσαν αἱ Βελενδζικαί, διακτεθειμέναι ὡς γνωστὸν νὰ μὴ ἀφήσουν ἀπιτύλιστον ἐκ τοῦ βρωμεροῦ βυακίου των αὐτὸν κυρίως τὸν ὑπουργόν, τὸν προκαλέσαντα τὴν πολιτογραφῆσιν. Κάμνομεν τὴν περὶ αὐτῆς τὴν ἀντιφάσμα, διότι ἀδικριλονεῖακτον τὴν δικαιολογίαν τοῦ Διευτῆματος ἐμελλε νὰ τὴν προμηθεύσῃ αὐτὸς ὁ κ. Σιοῦμαν διὰ τῆς διαβολῆς—ἐκ τῶν προσενηθέντων ἐπειτα σακνδάλων—ἐπιστολῆς του πρὸς τὸ Βερολίνοιον Βῆμα δι' αὐτῆς ἀνευ προφανοῦς αἰτίας ἐγένετο λόγος βάνκυσος περὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ κυρίως λόγος ψευδῆς. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκεῖνης ἐφέρετο ταυτοῦτης μαγεύρων καὶ διδασκῶρων, φοιτητῶν καὶ λούστρων, λωποδυτῶν καὶ δικηγόρων. Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐντελῶς ἀνύπαρκα καὶ προσβλητικὰ. Ἡ ἐπιστολὴ ἔτυχε ριλοξενίας ἐν μεταφράσει ἐν τῷ Μίῳρι, ἵνα γνωσθῇ ἴσως τίνες ἀνθρώπου ἀξιοὶ ἢ κυβέρονσις μας τιμητικῆς πολιτογραφῆσεως. Ἐκ τῆς μεταφράσεως οἱ φοιτητικὴ ἠρεθίσθησαν κατὰ τοῦ κ. Σιοῦμαν. Τινὲς δὲ τῷ ἐζήτησαν καὶ προσωπικὰς ἐξηγήσεις, ἀποτέλεσμα δ' αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Πατησιῶν σκηνή, ἐξ ἧς ἡ δίκη.

Πρῶτος ἐξετασθεὶς μάρτυς ἦτο αὐτὸς ὁ παθὼν.

Πρόεδρος. Πῶς συνέβη ἡ ἐπίθεσις.

Σιοῦμαν (τὰ ἔλεγε γαλλιστί.) Κατὰ τὴν Ὀδὸν Πατησιῶν ὁ Πυρρῆς με συνέλαβεν ἐκ τῶν ὤμων (ἔλεγε comme ça δεικνύων τὸ στῆθος του.) Ὁ ἕτερος τῶν ἐπιτεθέντων ἔλαβε τὸ βεβόλθερ μου καὶ μ' ἐκτύπησεν με σιδηρῆς βλάβους. Τότε ἦλθεν ὁ κ. Σοῦτσος, τὸν ὁποῖον ἔχω ὡς μάρτυρα καὶ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶναι ἐντροπὴ τῶσοι νὰ

ἐπιτιθένται καθ' ἐνός. Μοῦ ἤρπασαν δὲ καὶ τὰ χροσὰ γυαλιὰ μου· ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι τὸ ἕκαμαν διὰ νὰ μοῦ τὰ κλέψουν. Εἰς χωροφύλαξ παριστάμενος ἐκεῖ ἀντὶ νὰ με ὑπερασπισθῇ, ἔλαβε τὸ μέρος τῶν ἐπιτιθεμένων.

Πρόεδρος. Πῶς ἐνόησες ὅτι ἔλαβε τὸ μέρος τῶν ἐπιτιθεμένων;

Σιοῦμαν. Ἐστέκετο ὡς θεατῆς.

Μετὰ τὸν παθόντα ἐξητάσθησαν ἐπανειλημμένως μάρτυρες: ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δαμασκηνός, εἰς ὃν εἶχε προσκληθῆ ὁ Σιοῦμαν, ὁ κ. Σοῦτσος ὅστις εἶπεν ὅτι τὴν στιγμὴν τῆς συμπλοκῆς εἶδεν ὑψομένως βλάβους ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ κατηγοροῦντος Γερμανοῦ, ὁ κ. Πυλαρινός ὅστις διηγήθη τί ἔλεγον ὁ Σιοῦμαν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος ὅπου ὁ πρῶτος γράφει καὶ ὁ δεῦτερος συχνάζει, ὁ φοιτητῆς κ. Σαντάβαλος, ὅστις διηγήθη πῶς καθεὶ λίγο καὶ κομμάτι ὁ Σιοῦμαν τοῦ ἀνοίγε τὰ στήθη του καὶ τοῦδειχνε τὸ βεβόλθερ, προσθέτων ὅτι εἰς πᾶσαν φοιτητικὴν ἐπίθεσιν δὲν θὰ ὀμιλήσῃ αὐτὸς, ἀλλ' αὐτὸ (τὸ βεβόλθερ), ὁ Κυριακίδης, ὁ κομψὸς διηγηματογράφος τῶν Ἀνατολικῶν Σκηρῶν, διηγήθη τὴν πρῶτην αὐτοῦ καὶ τοῦ Περικλέους Ἀγγελουπόλου μετὰ τοῦ Σιοῦμαν συνάντησιν, καθ' ἣν ὁ Γερμανὸς οὗτος ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς ὅτι αὐτὸς ὀμίλησεν ἀπὸ τοῦ Βῆματος τὰ ἀτάσθαλα ἐκεῖνα κατὰ φοιτητῶν καὶ δικηγόρων, ἐμπερδευθεὶς δ' ἔπειτα εἶπεν ὅτι θὰ τὰ ἀναιρέσῃ, ἐφ' ᾧ καὶ συνελήθη ὑπὸ τοῦ Κυριακίδου ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ γράψας, ὅτε τοῦ εἶπεν ἠθέλησες νὰ παρωδήσῃς τὸν About, ἀλλ' εἶσαι πολὺ μικρὸς διὰ νὰ τὸν φθάσῃς, ὁ Περικλῆς Ἀγγελουπόλος ὅστις καὶ κατέθεσεν ὅτι δὲν ἐπετέθησεν κατὰ τοῦ Σιοῦμαν καὶ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ κυρίως κατηγορούμενος, Ἄγγελος Πυρρῆς, νεώτατος, δεκαοκταετής, πρὸ ὀλίγου ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων, γνήσιος Ἀθηναῖος, τύπος ζωηροῦ φοιτητοῦ, χρακτικῆς εὐπαρρησιαστος, ἀκατάσχετος, ὅχι μὴ θέλων, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ ἀλήθεια τὸν ἐπιβαρύνει. Διὰ γλώσσης δρομικῆς, ὡς βυακίου εὐρίσκοντος κώλυμα πέτραν καὶ παρλάζοντος γλήγορα γλήγορα, κατέθεσε τὴν μαρτυρίαν του, εἰπὼν ὅτι μόλις ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σιοῦμαν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν αὐτὸς ἦν ὁ γράψας τὰ τοῦ Βῆματος, ἐβγαλε ἐκεῖνος βεβόλθερ καὶ σκοπεύσας τὸν ἠρώτησε γαλλιστί Connaissez-vous ce systame? ὅτι ὁ Πυρρῆς εὐρεθεὶς ἐν προφανεῖ κινδύνῳ ὄπλου ἐτοίμου νὰ ἐκπυροκροτήσῃ, αὐτὸς ἀοπλος, εἰς χεῖρας ἀνθρώπου τριακονταετοῦς, αὐτὸς δεκαοκταετής, οὐτε ἐδειλίξεν, οὐτε ὀπισθοχώρησεν, ἀλλ' ὤρμησε κατὰ τοῦ πυρός, ἀρπάξας τὸ βεβόλθερ καὶ παρεμβάλων εὐτυχῶς τὸν δάκτυλόν του μετὰ τὴν σκηνῆς καὶ σφύρας καὶ δείξας μάλιστα εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τὸν μώλωπα ἐν εἰσέτι ἔφερον ἐπὶ τοῦ δακτύλου. Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ βεβόλθερ καὶ διέφυγε τὸν κίνδυνον, δὲν ἀντίσχε νὰ δώσῃ δῶ δι' αὐτοῦ τοῦ βεβόλθερ, τὸ ὅποῖον πρὸ ὀλίγων λεπτῶν θὰ τοῦ ἔφερε τὸν θάνατον, εἰς τὸν ἐπιτεθέντα Σιοῦμαν, ἐξ οὗ ὅλη ἡ κατηγορία τοῦ

τελευταίου, ἀλλ' ἐξ οὗ ἐπίσης καὶ ἡ τοῦ Πυρρῆ μήνυσις ἐναντίον τοῦ Σιοῦμαν ἐπὶ ἀποπειρᾷ ἀναίρεσεως. Ὁ νέος κ. Πυρρῆς διηγούμενος αὐτὰ πολὺ βραχυτέρον ἀφ' ὅτι τὰ ἐξεθέσαμεν, πικρῆσεν ὅτι δὲν ἐφραντάζετο ὅτι θὰ ἦτο τῶσον βάρβαρος ὁ Σιοῦμαν νὰ βγάλῃ βεβόλθερ εἰς μίαν ἀπλῆν ἐρώτησιν.

Ἦτο ἤδη ἡ ὥρα δωδεκάτη καὶ ἡ ἐξακολουθήσις τῆς δίκης ἀνεβλήθη διὰ τῆς 2 1)2 μ. μ.

Μεταξὺ τῶν δικηγόρων τῶν κατηγορουμένων φοιτητῶν ἦτο καὶ ὁ ῥήτωρ τῆς οἰκογενειακῆς ευτραπείας Στεφανίδης, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λείψουν τὰ ἱλαρὰ ἐπεισόδια.

Προκειμένου περὶ τοῦ ἂν πολλὰ ἢ ὀλίγα βλάβοι εἶχαν ὑψωθῇ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σοῦτσου ἢ καὶ καταπέσει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σιοῦμαν—καὶ μάλιστα σιδηρᾷ—ἠρώτησεν ὁ Στεφανίδης τὸν μάρτυρα Σταθακόπουλον:

— Ἄμ δὲ μοῦ λὲς τί ἰδέαν ἔχεις, πῶς αὐτὸ τὸ κεφάλι (δεικνύων τὴν κομψὴν κεφαλὴν τοῦ Σιοῦμαν) τὸ καρυδένιο, τὸ τρυπερὸ, ἂν τὸ κτυπήσουν με βλάβους δὲν θὰ σπάσῃ; Ἡ εἶναι καζάνι, ἢ εἶναι κούτσουρο;

Ὁ δικηγόρος ἐβάσιζε τὴν ἐρώτησίν του ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ κ. Σιοῦμαν—ὁ ἀεικίνητος, ὡς τὸν ὠνόμασεν εἰς τῶν συνηγόρων—δύο ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνὴν Πατησιῶν ὤφθη χωρομετρῶν καὶ πάλιν τὰς ἀγυῖας τῆς πρωτευούσης· ἀλλ' ὁ κ. Πρόεδρος ἐξωργίσθη καὶ ἐπέβαλε σιωπὴν τῷ λαλοῦντι.

Εἰς τῶν μαρτύρων διηγεῖτο ὅτι κάπου εἶδε τὸν κ. Σιοῦμαν εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Αστυνομίας μετὰ τὴν Πατησιανὴν σκηνὴν κλαμῶρον.

Ὁ ἀειλικίτος ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Μπουφίδης παρετήρησεν ὅτι:

— Αὐτὰ θὰ ἦσαν δάκρυα τῆς ἀγάπης. (Ἴδε καὶ διατριβὴν Σιοῦμαν περὶ αὐτοχειρίας.)

Ὁ Σιοῦμαν εἶχε καταθέσει ὅτι ὁ Πυρρῆς καὶ ὁ συνηγόρος του τὸν εἶχαν πιάσει ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τοῦ πῆραν τὸ βεβόλθερ.

Ὁ κ. Στεφανίδης: Ἐ! τότε νὰ τὸν βάλουμε σ' τὴ μέση καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ ἴδωμεν πορεὶ νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του.

Ἄλλὰ καὶ ἡ αὐτοψία αὐτὴ δὲν ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου.

Φεύγων εἰς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἔλεγεν:

— Ὅσα βρωματικά καὶ ἂν μάθῃ ὁ Σιοῦμαν, ποτὲ δὲν θὰ μπορῇ νὰ λέγῃ: **Ψυχὴ μου ἰσὰ Πατήσια!**

Μετὰ μεσημβρίαν.

Τὸ ἀκροατήριον εἶναι καὶ πάλιν πλήρες ἀπὸ φοιτητῶν. Μοὶ ἀρέσει πολὺ ἀκροατήριον τῶσο νεαρόν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ νεολαία μας ἐν συνόλῳ ὑπὸ σωματικὴν ἐποψίν δὲν ἔχει τὸ πῦρ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν, τὰ ρόδα καὶ τὴν ὑγείαν, τὰ ὅποια πρέπει νὰ θάλλωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν δε-

κροατῶ ἢ εἰκοσιν ἢ δεκατρεσσάρων ἐτῶν. Ἡ μελέτη ἐξασθενεῖ, ἢ κακοπέρας ἀποτυπῶται ἐπὶ τοῦ χρώματος, ἢ ἔλλειψις ἐκδρομῶν, γυμναστικῆς, ὀρειῶν περιπάτων, ξιφασκίας δὲν ἀναπτύσσουσιν σώματα, ἢ ἐν τοῖς καφενεῖσι σῆψις γεννᾷ καχεκτικούς, ἢ μὴ πολιτογράφους τοῦ ζῆθου ὡς ἐν Γερμανίᾳ, ἢ τοῦ οἴνου ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἀπαραιτήτου φοιτητικοῦ συντρόφου, πίνγει τὰ ἐν τῇ νεότητι φύσει ὑπάρχοντα σπέρματα ραιδρότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἄλλα αἰτίαι ὑποβοηθοῦσι τὸν μαρκασμόν. Οὐχ ἦτον χαίρω διὰ τὸ ἀναπτυχθῆν ἀδελφικὸν πνεῦμα τῶν φοιτητῶν, ἐλθόντων νὰ παρκατώσιν εἰς δίκην συναδέλφων των, μετὰ τῆς συμπαθείας καὶ συναδελφότητος, οὐχὶ διότι οἱ κατηγορούμενοι ἐκινδύνουν, ἂν ἐπηλήθευεν ἡ ἐκδοσις τοῦ Σιοῦμαν, νὰ φυλακισθῶσι πέντε ἢ δέκα ἢ καὶ εἰκοσιν ἡμέρας, ἀλλὰ διότι ὁ κατηγορῶν Γερμανὸς ἐνοουσε νὰ προσάψῃ τοῖς φοιτηταῖς μῶμον ἀνανδρίας, μῶμον ἐπιθέσεως εἰκοσι καθ' ἐνός, ὡς τὸ κατ' ἀρχὰς διεκιδώνησεν εἰς τὸν ἐγγώριον τύπον, ἐνῷ ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία τοὺς φανταστικούς αὐτοὺς εἰκοσι τοὺς περιέστειλε μόλις εἰς ἕνα καὶ αὐτὸν τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ἡλικίας τοῦ Σιοῦμαν, καὶ αὐτὸν κινδυνεύσαντα νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰς σκωριασμένας (ἴδε κατωτέρω) βολὰς τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Βῆματος.

Εὐτυχῶς μετὰ μεσημβρίαν ἦλθα ἐγκαίρως νὰ καταλάβω θέσιν βεβόλθερ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τοῦ Δικαστηρίου, ὅπου ἐπιτρέπω εἰς τὴν μωπιάν μου νὰ περιεργασθῇ τὸν νέον Εἰσαγγελεὰ κ. Δουκάκη, ὅχι τῶσον ὡς Δουκάκη, ὅσον ὡς διαδόχον τοῦ ἀγαπητοῦ μου κ. Μπένη. Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις εἶναι ἡ τῆς προφανοῦς ἀντιθέσεως μετὰ τὸν προκατόχου καὶ διαδόχου καὶ ἡ μεγάλη μου ἐκπληξίς πῶς τοιοῦτοι ἀντίποδες δύναται νὰ διαδέχωνται ἀλλήλους ὅπως συνεχίσουν τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας, ἀφ' οὗ ὁ εἰς εἶναι ἀναίρεσις τοῦ ἄλλου. Τὸν ἐνθυμείσθε τὸν ἀγαπητὸν κύριον Μπένην, ὅτε ἐχρησίμευε εἰς τὰς Ἀθηναίας τροφούς καὶ γουοβερνάτας ὡς εἶδος Μπαμπούλα. Ἐνθυμείσθε τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο ὡς ἀπανθρακωθεῖσις λεύκης ἀνάστημα, φέρον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀντὶ κλώνου τὴν ἀκανόνιστον ἐκείνην κεφαλὴν με τὴν ἀγρίαν φυσιογνωμίαν τῆς, ὅπου τὰ πάντα ἐνόμιζες ὅτι εἶχον αὐθαίρετως φυτρώσει, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀφθαλμοί, ρίσι, παρεῖαι, πώγων ἀπετέλουν ἐν σύνολον ἀρμονικόν, ἀλλ' ὅτι βασιλίσσα τοῦ πανδαίμονιου χοροῦ, ἐν ὅλα τοῦ προσώπου τὰ μέλη ὠρχοῦντο, ἦτο ἡ τρομακτικὴ ἐκείνη μύτη, ἣς ἕκαστον βύγχοις ἐχώρει δύναμιν ἐκαστὸν ὑποδίκων καὶ καταδίκων.

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν καυμένον τὸν Δουκάκην διότι αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν ὄλον τὸν Εἰσαγγελεὰ μας ἐπίθετον. Εἶναι καυμένος. Δὲν εἶναι ὑψηλὸς ὡς Μπένης, ἀλλὰ κοντὸς ὡς Δουκάκης· οὔτε λιγνός, ἀλλὰ παχύς· οὔτε δυσειδής, ἀλλὰ μάλλον εὐειδής· οὔτε ἐκτοξεύον ἀπαισίαν λάμψιν οἱ ὀφθαλμοί του ὡς ἐκεῖνου· οὔτε παραδέχεται μάλιστα καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν ἀκόμα ἐκτοξεύειν ὅταν ἀρμύζηται εἰς αὐτὸν· ἔκαμε τῶσον κακὸν γῆθς μετ' οἰκιακῆς ῥητορείας, ἕως ὅτου τὴν ἀποτινάξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ῥιφθεῖσεν ἐναντίον του πολὺ ἀκάκως ὑπ' ἐνός τῶν συνηγόρων, τοῦ κ. Ταμπακοπούλου. Κατάγεται ἐκ τόπων ἀγρίων, πολεμιστηρίων, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι τῶσον ἡμερος, τῶσον γλυκὺς, ὥστε ἂν δὲν ἐρωτήσῃς τὴν καταγωγὴν του, δύνασαι καὶ νὰ τὸν ἐκλάβῃς ὡς συμπολίτην τοῦ ἥρωος τῆς Βαβυλωνίας—Ἄϊ Βασίλει

τόπο, βρέ, Καισαρεία, Κεφαλονιά.—Τίποτε ἐν γένει εἰσαγγελικόν, πλὴν ἴσως τῶν ὄρφων του. Αὐταὶ μόνον, πυκναί, δασεῖαι, ἀδιάσπαστοι, ὡς ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, με' ελαφροὺς μόνον κυματισμοὺς ἀδιορίζου τοῦ περισπωμένης, ὅταν συσπαθῶσιν ὑπὸ νευρικῶν τινῶν κινήσεων τοῦ κατόχου των καὶ λάθωσι μορφήν συγκλειομένων κινηθῶν τῶν per me si vā nella città dolente πυλῶν τοῦ Μεδρσεῖ, ἀποθνήσκουσι πράγματι ὄρφυς Εἰσαγγελικαί. Ἐχει τὸν λόγον εὐκόλον, ἀλλ' ἀτημέλητον τρικυμίας δὲν πιστεύομεν νὰ διέρχεται ὁ λόγος του ἄλλας, πλὴν τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν. Ἄν καὶ ἐπιτηδευταὶ κληρονομοῦσαν γλώσσαν καὶ μεταχειρίζεται ὡς σχολαστικῶς δημοσιογράφος τῆς Σμύρνης ἢ Βουτυράς τοῦ Νεολόγου τόπους μέσου χρόνου: ἐπισησάμην, συνεταξάμην, ὡς νὰ ἦτο ἀληθὴς Λογιώτατος τῆς Βαβυλωνίας. Ἀκούεται ὅμως ἡδέως, διότι δὲν προβάλλει ἀξιώσεις ῥήτορος, διακτερεῖ ἀπάθειαν καὶ προκαλούμενος, διακρίνεται ἐπὶ πλούτῳ λέξεων καὶ τισι νεολογισμοῖς καὶ ἔχει κάτι τι μελωδικὸν ὁ λόγος του, ἢ καὶ κάποτε ἱεροψαλτικόν. Ὁμιλεῖ δὲς καὶ ἡ δευτερολογίᾳ του διέθεσε τὸ ἀκροατήριον λίαν ἡδέως πρὸς αὐτὸν, ἂν καὶ προδικαθεμιμένον κατ' αὐτὸς ὡς σιουμαῖϊστος.

Ἀρῶ ἐχάρτασα Δουκῆν, ἐννοοῦσα ἔπειτα νὰ ἐντομήσω εἰς Σιούμαν. Τί μ' ἐμελε! Καμμία λίμα δὲν μ' εἶχε πλησιάσει, ἤρα εὐκαιρίαν νὰ λιμάρω κύτος ἐμαυτοῦ, πρᾶγμα ὅπερ σπανιώτατα κάμνω, συνήθως ἀποπειρώμενος νὰ περῶ ὅσον τὸ δυνατόν πλείονος ὡραὶ ἀφαιρέσεως καὶ ἀνυπαρξίας εἰς τὸν ἐγκράλλον μου καὶ ἐργηροῦντα ἀκρόμη.

Ἐρνέστε Σιούμαν! Σὲ βλέπω διὰ τῶν διόπτρων μου κατακόκκινον ὡς παρσοῦναν, ψιλὸν ὡς σκουλήκιον, συμπληθικὸν ὡς μενεξέν, ὑψηλὸν ὡς ξύλον φανοῦ ἀερίφωτος, καταλήγοντα σχεδὸν εἰς φανὸν, ἦτοι τὴν κεφαλὴν σου, τόσον διαφανῆ, μικρὰν ὡς κομποτέγγημα Χουτοπούλου καὶ ελαφρὰν ὡς κουφοξυλιαν, τόσον ελαφρὰν ὡστε πολλὰκις κάμνει ἀποπειρὰς πτήσεως καὶ μόλις τὴν συγκρατεῖ ἐπὶ τῶν ὤμων του ὁ κ. Σιούμαν ἐνεκὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνταποκρίνεσθαι μετὰ τῆς σπουδαίας ἐρημερίδος τὸ Βῆμα.

Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ βήματος· ἐπομένως ἔχει στάσιν ῥητορικωτάτην ἐνῶ τὸ πρῶτον καὶ μοὶ διηγήθησαν εἶχε στάσιν ἀρειμάκινον. Ἀλλὰ θὰ τὸν παρεξήγησαν τὸν Ἐρνέστον μόνον, οὐδέποτε παρεκτρέπομενον τοῦ συμπληθικωτάτου βόλου τὸν ὅποιον διαδραματίζει περιφερόμενος εἰς τὴν πόλιν καὶ συλλέγων ὕλην διὰ τὸ Βῆμα.

Δὲ φέρει δυστυχῶς τὸν σκακτοῦρον ἐπενδύτην του, ὅστις τόσον καλὰ τοῦ προσαρμύζεται. Φέρει ὅμως ἀβραχὰ τοκλέτας δι' ἕλας τὰς περιστάσεις. Λευκοπέφυρον γελέκο διὰ χορσπερίδα, ἐρυθρὸν λαϊμοδέτην δι' ἐκδρομὴν εἰς τὸ Μαρούσι, μαῦρα γάντια διὰ κηδεῖαν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μαῦρα ἀγνοῶ διὰ ποῖον σκοπὸν· ἀλλὰ αὐτὰ τὰ μαῦρα ροδιζοῦν ἐξ ἀντανάκλασεως ὑπὸ τῆς ροδινῆς μορφῆς, τῶν χρυσῶν μουστικῶν του, τῆς διακεχυμένης τρυφερότητος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἐρνέστου μου, τὰ ὅποια ὅλα τὰ παραλαμβάνω εὐλαβῶς ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν μνήμην μου διὰ νὰ τὰ ἐναποθέσω εἰς πινακοθήκην μετὰ τῶν προσφιλεστέρων μοι ἀναμνήσεων. Εἰς ἐπίμετρον ἔχει ἐσταυρωμένους τὰς χεῖρας ὡς μάχης, ἐνῶ οἱ δάκτυλοι τῆς δεξιᾶς του ἐπιχαίρειως κρατοῦσιν ἀνεπτυγμένον τὸ

ἐνοχον φύλλον ὅπερ τοσοῦτο διεκρίθη μετὰ τὸν τόσω μαρμαμένον φύλλον τῆς Δενδροστοιχίας Πατησίων. Ἐρνέστε, σὲ ἀποχωρίζομαι.

Ὁ κ. Δουκῆς ἔχει τὸν λόγον, πειρώμενος ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Πυρρῆ προσέγγισις τοῦ Σιούμαν εἶχεν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως. Ἠδίκησαν, λέγει, οἱ κατηγορούμενοι ὅχι μόνον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς συμπολίτας αὐτῶν· διότι οἱ ἐξερχόμενοι εἰς περίπτωτον δὲν ἔπρεπε νὰ ἐνοχλῶνται ἀπὸ τοιαύτας ἐριδίας, κίτινες ἀλλοχρῶν ἔπρεπε νὰ συζητῶνται. Ἄν ἐπιροβῶλε ὁ κ. Σιούμαν καὶ ἐπιπτε ὑπὸ τὰς βολὰς του καμμίας κυρία; Ἄν ὁ κ. Σιούμαν ἐνόει τὰ ἐλληνικὰ, βεβαίως θὰ διεμαρτύρετο κατὰ τοῦ κ. Δουκῆ, διότι ὅχι Κυρίαν, ἀλλ' οὔτε θηλυκὴ καρδερὴν δύναται νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰς βολὰς τοῦ Σιούμαν. Ἐν γένει τὸ ἀκατάλληλον τοῦ τόπου ἐπαίξε μέγαν ρόλον εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐμποίησαν ἱκανὴν ἰλαρότητα μετὰ τὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Πολλὰ καλὰ εἶπεν ὑπὸ ἀκαδημαϊκὴν ἐποψίν περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ γίνεται δι' ὀπλων, διότι ἄλλως θὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἀρχιπῆ-βέη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὀπλοφόροι ὁ Σιούμαν καὶ ὁ Πυρρῆς, τότε Ἀρχιπῆς τῆς Ἀλεξανδρείας εἶναι ὁ Σιούμαν βέης.

Κατὰ τὸν Εἰσαγγελέα, κακῶς ἐπράξεν ὁ Σιούμαν ὀπλοφόρων, διότι ὤφειλε νὰ ἔχη πίστιν εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν τῆς Ἑλλάδος. Διηγέται ἔπειτα τὰ γεγονότα Πατησίων, καὶ ἀναφέρει ἐπὶ τέλους διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὸν ὅλως ἀκίνδυνον χαρακτῆρα τοῦ Σιούμαν—εἰς τὸ ὅποτον συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς—ὅτι αἱ βολαὶ τοῦ φορικοῦ του ὄπλου ἦσαν τόσον σκωρικισμέναι, ὡστε μετὰ κόπου ἐβγαίνον. (Ἰλαρότης).

Τὰ τελευταῖα του βέλη ἐκτοξεύονται—συγγνώμην, κύριε εἰσαγγελεῦ—κατὰ τοῦ ὑπενωμωτάτου Γάστρη καὶ λίαν εὐχαρίστως ἀκούομεν παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ὅτι διὰ χιλιοστὴν, διὰ μυριοστὴν φορὰν παρουσιάζονται εἰς τὸ Δικαστήριον χωροφύλακες μὴ ἐκπληροῦντες τὰ καθήκον των! Πληρώνομεν τὴν χωροφυλακὴν λέγει ἀντὶ οὐδενὸς σκοποῦ, εἰμὴ μόνον διὰ νὰ μισθοδοτῆται!

Ὁ κ. Ραΐσης εἶπεν ὀλίγα μετ' ἱκανοῦ πάθους καὶ σεῖρας λόγου πολλῆς, παρατηρήσας λίαν εὐστόχως ὅτι ἂν ἤθελον νὰ κτυπήσουν οἱ φοιτηταὶ τὸν Σιούμαν δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐνεδρεύουν ἐν τῇ Ὁδῷ Πατησίων, ἀλλὰ παντοῦ ἄλλου μποροῦσαν νὰ τοῦ δώσουν παρὰ μίαν τεσσαράκοντα.

Ὁ κ. Τριβακόπουλος ὁμιλεῖ μετὰ μεγάλης λεπτότητος, εἶναι πολὺ ἀπαθὴς, διελκτικώτατος, συμβουλευόμενος ἐνίοτε τὴν εἰρωνίαν, ζητῶν μάλλον νὰ πείσῃ ἢ νὰ ἐκπλήξῃ. Ἡ ὁμιλίᾳ του ὑπῆρξε πολὺ εὐάρεστος.

Ἄλλ' ὁ ῥήτωρ τῆς ἡμέρας ἦτο ὁ κ. Μπουφίδης, ῥήτωρ δυνατός, συμπλαστήρας καὶ δικαστήριον καὶ ἀκρο-

ατήριον καὶ κυρίως αὐτὸν τὸν Σιούμαν, ὅστις θὰ ἐπρωτίμα ἴσως νὰ ὑποστῇ εἰκοσι πραγματικῶς ἐπιθέσεις τῆς Ὁδοῦ Πατησίων, παρὰ τὸν κ. Μπουφίδην· τὸν ὑπέστη ὅμως μαρτυρικώτατα, συντελούσης πολὺ καὶ τῆς ἀγνοίας τῆς διαδικασίας, τόσον ἀρ' ἐτέρου ἐπιθετικῶς εἰς τὸν χαρακτῆρισμὸν τοῦ μάρτυρος Σιούμαν. Χωρὶς περιστροφῶν καὶ φρασσεολογίας βάλλει κατὰ σκοποῦ καὶ ἔχει τὴν ἀσπλαγγίαν νὰ βάλῃ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον κατὰ πολεμίου ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποτελειωθέντος. Κανονικωτάτης φυσιογνωμίας, ὄρατον ἀναστήματος, φωνὴν στερεάν, πολὺ ὀλίγον ρουελιωτίζουσαν, φράσιν οὐτ' ἐπιδεικτικὴν, οὔτε ἄκουφον, βραχεῖαν περιόδον, ὀρθοκλινὸν σπινθηροβόλοντα καὶ μεγάλην εἰς τὰ λεγόμενα πεποιθήσιν, ὁ κ. Μπουφίδης εἶναι ῥήτωρ πολλῆς δυνάμεως καὶ ἀποροῦμεν πᾶς εἰς τὸ κοινοβούλιον δὲν ἠθέλησε νὰ διαπρέψῃ ἀνταξίᾳ ἑαυτοῦ.

Ὁ τρίτος οὗτος συνηγορὸς τῶν κατηγορουμένων φοιτητῶν δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν πελατῶν του, θέλει συνάμα νὰ ἐκδικήσῃ ὅλην τὴν ἀκαδημαϊκὴν νεολαίαν ὑβρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ, θέλει νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλους τοὺς συναδέλφους του κηρυχθέντας λωποδύτας ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ, θέλει νὰ προσπίσῃ τὴν τιμὴν ὅλης τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, μίαν οἰκογένειαν τῆς ὁποίας φαίνεται ἀδικήσας ὁ Σιούμαν. Τὸν γνωρίζει καὶ ὡς ἀνταποκριτὴν ὁ κ. Μπουφίδης· τὸν γνωρίζει καὶ ὡς ἰδιώτην. Καὶ ἀπὸ ἀποκαλύψεως εἰς ἀποκάλυψιν, ἀπὸ χαρακτηρισμοῦ εἰς χαρακτηρισμὸν, τὸν ἀπογομνώνει πάσης συμπαθείας, πλὴν ἐκείνης τῆς ταπεινῆς εὐσπλαγγίας καὶ τοῦ ἔλεου.

Ἐπρωτῆς καὶ τέλειος ἀγάριστος εἶναι αὐτὸς ὁ Σιούμαν, λέγει ὁ κ. Μπουφίδης, διότι φεύγων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα καὶ ἑλθὼν ἐδῶ, ὅπου αἰετίζεται δε' ἐν ταλμάτων καὶ βοθημάτων τῆς κυβερνήσεως, μὲς ἐπλήρωσε διὰ ὕβρεων καὶ λιβελλῶν. Ὁ μυθολογούμενος ὄφει, ὅστις ἐδάγκασε τὸν θερμκίνοντα αὐτόν, παρέχει εἰκόνα ὁμοίαν πρὸς τὸ δάγκωμα τοῦ Σιούμαν, ἐνῶ οἱ ὀδόντες του ἀκόμα ἐμάσουν τὸν ἑλληνικὸν ἄρτον. Ὑβρίσει τοὺς φοιτητὰς ὡς ἀγραμμάτους, ὑβρίσει τοὺς δικηγόρους ὡς λωποδύτας, ὁ Σιούμαν, τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ σὰς εἶναι γνωστὴ καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἱποτισμὸς ὡς ἀνὴρ—καὶ τονίζω τὴν λέξιν ἀνὴρ—σὰς εἶναι ἐπίσης γνωστός. Ὑβρίσει καὶ τοὺς ἰατροὺς καὶ ἐφύλαξε μόνον τὸν κλάδον τῆς φιλολογίας, δι' ἑαυτὸν, εἰς τὸν ὅποτον λέγει ὅτι ἀνήκει, ἀλλὰ ἐγὼ ἀμφιβέλλω.

Ἀναγινώσκει ἐκ τοῦ ἄρθρου τοῦ Σιούμαν τὴν περίοδον, καθ' ἣν «ἐνῶ οἱ δικηγόροι ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν εἰρηκτῶν, οἱ ἰατροὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν τάφων.»

Οἱ περιφρονητικοὶ γέλως ἐκρήγνυνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, τοῦ Προέδρου ἀπειλοῦντος ὅτι θὰ τοὺς βγάλῃ ὅλους ἐξω.

Ἐγνώρισκα, ἐξἠκολούθει ὁ ἀγορεύων, φράσεις πολὺ χειροτέρας ἀπὸ αὐτὰς αἱ ὁποῖαι δὲν ἦλθον εἰς δημοσίτητα. Δὲν ἀγνωμονεῖ μόνον πρὸς τὸ ἔθνος, ἀγνωμονεῖ καὶ πρὸς ἄνθρωπον ὅστις τοῦ προσέφερεν ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ὠραῖον. Καὶ ἀναφωνεῖ, ἐν μέσῳ τοῦ ἐκπεπληγμένου καὶ συγκινημένου ἀκροατηρίου, ὅτι ἴχνη ἀνθρωπισμοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ (καὶ δεικνύει τὸν Σιούμαν.) Καὶ ἐρχόμενος εἰς τὰ γενικώτερα, παρακτερεῖ λίαν δικαίως ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰμεθα τόσον φιλόξενοι. Διότι ἰδοὺ τὸ παραδειγμα τοῦ Σιούμαν, ἀπο-

πειραθέντος νὰ δηλητηρήσῃ γενικῶς μὲν ὅλον τὸ ἔθνος, καὶ εἰδικῶς μίαν οἰκογένειαν.

Ἄν αὐτὰ συνέβαινον ἀλλοῦ, ἀκόμα δὲν θὰ ἐξεμπερδευεν ὁ Σιούμαν ἀπὸ σφαίρας ἐκνεντίον τῆς κεφαλῆς του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπουργόν, ὅστις προκαλέσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πολιτογράφειν, ἂν δὲν ἀνέγνωσεν ὅσα ἐγραψεν ὁ Σιούμαν περὶ Ἑλλάδος, ἢ τὰ στείλῃ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ τὰ διαβάσῃ.

Πρόεδρος. Μπορεῖ νὰ προσέφερει ἄλλας ὑπηρεσίας. Συνηγορὸς. Ἄνθρωπον δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ, ἔχει κράτος.

Ἐρχόμενος εἰς τὰ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ὁ κ. Μπουφίδης ἀναλυτικώτατα ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ βᾶσιν τῶν γεγονότων καὶ κατέστρεψε τὸν λόγον, ζητήσας ὅπως, ἂν εὐρεθῇ δίκαιον, τιμωρηθῇ μόνον ὁ Ἄγγελος Πυρρῆς δι' αἰκίας αἰτίας προουκλήσαν νόσον καὶ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότητα ἔχει πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν.

Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐδευτερολόγησε μαλακώτατα καὶ ὁ κ. Πλακμιχλόπουλος, τέταρτος τῶν συνηγορῶν, εἶπε τὴν λέξιν του, ὅτι εἶνε νέος, ὅτι πρῶτην φορὰν ὀμιλεῖ ἀπὸ Δικαστηρίου καὶ ὅτι ὅταν ὁ πατήρ του ἐπολιτογράφει τὸν Σιούμαν, αὐτὸς ἐγραφεν ἐκεῖνα.

Τὸ Δικαστήριον ἀποσυρθεὶν κατεδίκασε τοὺς κατηγορουμένους εἰς ἀπόστιν 30 δραχμῶν!

Ἦτοι ἀνὰ 10 δρ. διὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς οἰκουρίας τοῦ Σιούμαν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἀπαλλάξασα τοὺς φοιτητὰς πάσης ἐνοχῆς γεννᾷ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὅστις ὑπὸ φόβου συνεχόμενος πρὸ τοῦ ἀρχιζαπτιῆ Προέδρου δὲν τόλμα νὰ ἐπαρῆ. Ἡ τουρκικότης τοῦ προέδρου εἶχε γίνε καταδήλος, ὅτε προκαλέσας φοιτητὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κρατοῦντα βᾶθρον ἐκ καλῶν μουχοδρῶν τὸν ἐξέβαλε τοῦ ἀκροατηρίου διὰ τριῶν χωροφυλάκων προσειπῶν αὐτῷ κῦθαδέστατα:

— Πήγαινε νὰ φυλάξῃς ταῖς ἀκουῖδες!

Τοιαύτην κατάχρησιν τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας τοῦ κ. Προέδρου ἠδύνάτο νὰ τὴν ζητησύνῃ καὶ ὁ χυδαίωτερος τῶν κλητῶρων.

Ἄλλ' ἐν τῇ ὁδῷ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φοιτητῶν ἐξεβράγη δυστυχῶς εἰς συρίγματα κατὰ τοῦ Ἐρνέστου μας. Ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ Πλημμελειοδικείου τὸ θέαμα ἦτο πανοραμικόν. Ὅλη ἡ ὁδὸς Δικαστηρίων εἶχε καλυφθῆ κατὰ γράμμα ὑπὸ τρικασίαν περίπου φοιτητῶν. Ἦτο μαῦρον σύννεφον ἀπὸ ἀνθρώπων. Πρὸς τὸν τοίχον μία πια, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας τὰς χειμερινὰς νύκτας διασκεδάζοντες ἕπιτομεν κωμικὰς ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν κίθουσῶν μας, ἐχῶρει καὶ γοργῶ καὶ βραδεῖ τῷ βήματι. Ἡ σια ἐκείνη ἦτο ὁ Ἐρνέστος μας. Κατὰ τῆς σιας ὤρμουν ἀπὸ δικασίων χειλέων συρίγματα ποικίλης δικτονικῆς κλίμακος.

Ἡ σια φέρουσα ὑψηλὸν πῖλον ἠκολούθει τὸν δρόμον τῆς ἐρυθρόμαυρος, ὄψοιμένη ὑπὸ τῆς ὀστικῆς δυνάμεως τοῦ συρίγμου, ὡς ἄνθρωπος φεύγων συρίζοντα ὄφιν. Οἱ συρίζοντες παρηκολούθουν, καὶ μόλις τὸν ἀπεχαιρέτισαν, ὅτε ἐκεῖνος ἐκμύσε τὴν ὄδον Αἰόλου.

Καλιδάν.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

BARI, 16)28 Φεβρουαρίου.

BARI

Μακρὸς, εὐρύτατος καὶ ἔρημος ὁ Corso σιγᾶ· αἱ μικραὶ εἰς ἀερίφωτος φλόγες τῶν λαμπτήρων ὑπνῆλαι ἐγγρηγοροῦσιν ἐν τῇ νυκτί, ὡς τῶν κατοίκων τούτων αἱ διάνοιαι κατὰ τὴν ἡμέραν. Τὸ μεσονύκτιον βροδέως καὶ ἀνιερῶς ἐπέρχεται καὶ ἡ Bari ἀπὸ πολλοῦ κοιμάται· κοιμῶνται οἱ ἔμποροι, κοιμῶνται οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἄξεστοι ἐπαρχιωταί, κοιμῶνται ὅλοι. Εἰργάσθησαν τὴν ἡμέραν ὅλην, εἰσκομίζοντες ἐν τῇ πόλει καὶ παρὰ τὸν λιμένα τὸν πλοῦτον ὃν ἡ γῆ παχεῖα καὶ εὐφορὸς ὡς τροφὸς Ἀνδρία δίδωσιν αὐτοῖς ἀκαμάτως ἀπὸ τοῦ λιμένος τὰ φορητὰ τῶν Ἄγγλων ἀτμόπλοια ὅ' ἀποκομίσωσι τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἀντὶ ποσότητός τινος χρυσοῦ, οὐ ὁ πολὺς διὰ τῶν θυλακειῶν τῶν ἐποίκων γερμανῶν διερχόμενος ὅ' ἀπέλθῃ καὶ πάλιν ἐκεῖ ὅθεν ἦλθεν, ὡς τὸ μηνιαῖον τῆς θηλαζούσης τὸ τέκνον Ἐβραίου τροφοῦ.

Γερμανοὶ ἀπορροφῶντες τὸν πλουσιώτερον τῆς ἐργασίας χυμὸν ἐδῶ, ἐν Πάτραις, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν τῇ Τουρκίᾳ, ἐν Ρουμανίᾳ, ἐν Ρωσίᾳ, πανταχοῦ. Διατί οἱ Γερμανοί;

Βαρὺ ἐν τῇ νυκτὶ σιγῇ τὸ βῆμά μου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἤγει, κρατοῦν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐρημίας· τὸ βῆμα ἐνός Ἑλλήνος δεσπόζον τῆς ὑπνωττούσης Bari. Βάρυον εἶχον ἀποκαλέσει τὴν πόλιν οἱ μετὰ τοὺς πρώτους Πελασγοὺς ἐπελθόντες ἀποικοὶ Ἑλλήνες· ὑπῆρξε τότε μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος· ἐπίσημος ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους· μετὰ τούτων ἐπεσεν, δούλη ἔκτοτε ὡς ἡ Ἰταλία πᾶσα, ὑπὸ τοὺς Γότθους τοῦ Τωτίλα, καὶ ὑπὸ τοὺς Λογγοβάρδους εἶτα. Λεηλατηθεῖσα ὑπὸ Κώσταντος τοῦ Β', πεσοῦσα καὶ πάλιν ὑποπεσοῦσα καὶ πάλιν ὑπὸ τοὺς Λογγοβάρδους τοῦ Βενεθέντου περιήλθε τέλος καὶ ἐπὶ μικρὸν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τῶν πλουσιωτέρων λιμένων διὰ τοὺς Ἑλλήνας ἐμπόρους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Μετὰ μακρὰν σειρὰν στάσεων κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζυγοῦ, ἐν αἷς ἐκάλει εἰς βοήθειαν ποτὲ μὲν τοὺς Σαρακηνούς, ποτὲ δὲ τοὺς Λογγοβάρδους, τοὺς Βενετούς, τοὺς Νορμανδοὺς, κατώρθωσε τέλος ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ αἰῶνι ἡ ἀποσείση ἐκείνων, ἀποδεχομένη τοὺς Νορμανδοὺς δουκας. Κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον τρεῖς ἐγγύρια πλοῖα μετήνεγκαν ἐν τῇ πόλει ἀπὸ Ἀντιοχείας τὸ σῶμα τοῦ Ἀγίου Νικολάου, διατηρούμενα ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ ναφκειμήλιον ὅπερ οἱ ἀγαθοὶ Βαρύσιοι ἐξετίμησαν κείποτε μᾶλλον καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐλευθερίας, ἣν ἄλλως τε ἀπὸ δύο μόνων δεκάδων ἐτῶν ἤρξαντο γνωρίζοντες. Ἐκλίναν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, χαμηλότερον ἢ πρὸ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, πρὸ δουκῶν καὶ τυράνων, οὓς βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες ἐπεμπον αὐτάρχας. Ἐκλίνε καὶ πάλιν ἡ Bari ἄλλ' ἐπὶ βραχὺ, ὑπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἐμμανουὴλ Κομνηνόν, καὶ πάλιν ὑπὸ τοὺς Νορμανδοὺς, ὑπὸ τοὺς Ἀνεοβίους, ὑπὸ τοὺς Ἀραγωνίους, ἐνωθεῖσα τέλος τὸν 15. αἰῶνα μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως καὶ ἔκτοτε κοινὰς σχοῦσα μετὰ τούτου τὰς τύχας ὑπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, τοὺς Αὐστριακοὺς, τοὺς Βουρβῶνας. Τὸ 1860 ἡ φωνὴ ἐνός ἥρωος καλοῦντος τοὺς λαοὺς εἰς ἐλευθερίαν

κατέφθασε καὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ Βαρύσιοι ἀπήνησαν. . . . Ζητωκραυγάζοντες τῷ Γαριβάλδῳ, ὅστις χιλίους μόνον ἄγων τρελλοὺς τότε καλουμένους, διὰ τῆς ἀναπαλλούσης τὸ ὄνομά του ἠχοῦς μόνον μστεμῶφου μαγικῶς τὰς ἀγέλας τῶν δούλων εἰς λαὸν ἐνόησαν, καὶ ἐκάλει πρῶτος τὴν ἐλευθερίαν ἐπὶ τὰ πεδία ταῦτα καὶ τὰ ὄρη, ἐνθα οὐδέποτε ἕως τότε εἶχον γεννηθῆ ἄνδρες ἐλεύθεροι.

Ἄλλ' εἶναι πλουσία ἡ Βάρη· βαρὺς ὁ ἀῆρ ἐν αὐτῇ καὶ παχεῖα ἡ γῆ πυκνὰς ἀναδιδούσα ἀναθυμιάσεις, πιέζουσι καὶ ἀμαυροῦσι τὴν διάνοιαν καὶ τρέφουσι τὰ ἐλαιόδενδρα· οὐδέποτε ἐδῶ θὰ ἐγεννάτο ἡ ἐλευθερία· ἡ ὑψηλοφροσύνη θνήσκει, ὁ Ἀπόλλων θὰ μετεβάλλετο εἰς παχὺν κτηνοτρόφον. Ὀμαλῆ, ἀδιάγραπτος, μονότονος ἡ παραλία, ἐμπνέει τὴν ἀνίαν τῷ τεινομένῳ πρὸς τὴν θάλασσαν βλέμματι· καὶ ὅταν ἐντεῦθεν τοῦτο ἀποστρέφηται πρὸς τὴν γῆν, κενὸς ὁ ὀρίζων, κενὸς ὡς παντὸς Βαρυσίου ἡ φαντασία, πανταχόθεν ἀπλοῦται· καὶ ἀτέρμων κουράζων τὴν ὄρασιν καὶ ὡς ἀπλαστον, ἀπειρον, σάβανον περιβάλλον καὶ ἀποκρύπτων πᾶσαν ὀπτασίαν, ἣν οἱ πόθοι πτεροῦντες μακρὰν, μακρὰν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν διώκουσιν οὐδ' ἐνὸς λόφου κορυφῆ, οὐδ' ἡ ἐλπίς κἂν μεμακρυσμένης σειρᾶς ὀρέων.

ὦ! τῆς Ἀπτικῆς μου αἱ παιδιάδες καὶ τὰ βουνά! Ἐκεῖσε, ἐκεῖ! . . . πέραν τοῦ Ἀδρια καὶ τοῦ Ἰονίου καὶ μακρότερον ἐστὶ, ὑπὲρ τὰ βουνά ἐκεῖνα καὶ τὰ βάραθρα, κάτω, νοτιώτερον ἐνθα καὶ πάλιν ἡ θάλασσα λάμπει τὴν θείαν περιβάλλουσα γῆν, ὡς ἐραστής κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ὑμεναίου νύκτα σφιγτὰ ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὴν κύρην μεθύων ἐξαλλος ἀπειλεῖ ἢ ἀποπνίξει, . . . ἐκεῖ οἱ πόθοι μου ἵπτανται ὅλοι καὶ ἡ ψυχὴ ἐρίσταιται.

Ἄλλ' ἐπανερχονται αἱ ἰδέαι μου ἐν Bari· μικρῶν τιῶν πλοίων οἱ ἴστοι σκοτεινότεροι διαγράφονται ἐν τῷ ζόφῳ ὅστις καλύπτει τὸν λιμένα· ἡ προκυμαία εἶναι ἔρημος. Τρεῖς χιλιάδες ἐτῶν παρήλθον ἀφ' οὗ τὰ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς πατρίδος μου ὀρησάμενα πλοῖα προσήραξαν ἐδῶ κομίζοντα τοὺς Ἑλλήνας ἀποίκους, τὸν πολιτισμὸν, τὴν εὐζωίαν. Ὅποια γεγονότα κατὰ τοὺς τριάκοντα τούτους αἰῶνας! Ὅποιον διάστημα μετὰ τοῦ πρώτου πατήσαντος τὴν παραλίαν ταύτην Ἑλλήνος καὶ ἐμοῦ τοῦ μόναυ ἐργηγοροῦντος παρ' αὐτῷ! Ὀλόκληρος ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξίς τῆς χώρας ταύτης περιλαμβάνεται μετὰ τῶν δύο τούτων σημείων, σημείων ἑλληνικῶν· ὅστις ἂν ἔχη Ἑλληνικὸν τὸ φρόνημα θὰ ἐνοήσῃ πῶς τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ δύο αὐτὰ σημεία συναντῶνται ἐν τῷ πνεύματι μου, καὶ ἡ κεφαλὴ μου ὀρθοῦται ὑπερήφανος καὶ ὁ ἦχος ὁ βαρὺς τῶν βημάτων μου μεταβάλλεται εἰς τὰς ἀκοᾶς μου εἰς τὸν κρότον ὃν ἐγείρει διαβαῖνον τοῦ κρατοῦντος τὸ ἄρμα.

Οἱ Γερμανοὶ ἐκμυζῶσι τὸν τόπον· ἡ Βάρη ἀποβάνει κατ' ὀλίγον ὁ πρῶτος μετὰ τὴν Τεργέστην λιμὴν τῆς Ἀδριατικῆς· ἀπέναντι καὶ νοτιώτερον οὐχὶ ἀντιζήλος, ἀλλ' ἀδελφῆ, ὀργῶσιν αἱ Πάτραι· ἡ μετὰ τῶν δύο τούτων λιμένων ἄμεσος συκοινωνία καθίσταται ἤδη ζήτημα σπουδαιοτάτων συμφερόντων διὰ τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν· **συνδέσατε τὰς χεῖρας τῶν δύο ἀδελφῶν, κύριε Γουδῆ.**

Ἄγχιλαος.